

N:o 65.

Af herr **G. Jansson** i Krakerud, *om förhöjd bevillningsavgift för spelkort.*

Enligt kongl. kungörelsen den 5 december 1873 äro spelkort belagda med en bevillningsavgift af 75 öre för hvarje kortlek. Jemför man denna avgift med annan beskattning, så synes den vara allt för låg, synnerligast som denna beskattning hufvudsakligast drabbar de bättre lottade inom nationen. Mången spelare lär genom skicklighet i sin konst vinna stora summor. Att sådan inkomst skall vara skattefri, kan ej vara rätt. Att personer af denna kategori skola vara besjälade af så stark rättskänsla, att de samvetsgrant uppgifva sina inkomster, har man väl icke skäligen anledning att antaga. Följaktligen torde man, för att i någon mån äfven kunna beskatta dessa inkomsttagare, böra höja nämnda avgift, hvilken höjning bör föranledas äfven af moraliska skäl, enär nuvarande prisbillighet föranleder minderåriga barn att anskaffa spelkort, hvilket har till följd, att många sådana äro passionerade spelare innan de uppnått myndig ålder. Det kan mot en sådan beskattning visserligen invändas, att om några bereda sig inkomster på ofvannämnda sätt, så få andra släppa till dem. Detta må nu vara sant, men för den som har råd att spela bort sina penningar, torde det icke hafva någon betydelse, om nämnda avgifter höjas.

Under åberopande af ofvannämnda skäl tillåter jag mig härmed vördsam samt hemställa,

att Riksdagen ville besluta, det alla till försäljning och förbrukning inom riket ämnade figurerade eller ofigurerade kort, hvarmed spel kan öfvas, antingen de äro i riket

tillverkade eller från utrikes ort dit införda, skola beläggas med en afgift af 3 kronor för hvarje kortlek.

Om remiss till bevillningsutskottet anhålles.

Stockholm den 28 januari 1892.

G. Jansson
i Krakerud.

N:o 66.

Af herr **T. W. Forsell**, *om ändrad lydelse af § 10 i förordningen angående villkoren för försäljning af bränvin m. m. den 29 maj 1885.*

Mångenstädes inom landet har det visat sig, att medgifven rättighet att inom en kommun försälja spritdrycker kan medföra stora olägenheter för angränsande kommuner. Nu gällande lag af den 29 maj 1885 angående försäljning af bränvin och andra spirituösa drycker lemnar intet skydd mot detta onda, ty om uti en kommun, den må vara än så liten, frågan om försäljning af spritdrycker rätt behandlas enligt nyssnämnda lag, kan äskad försäljningsrätt knappast förvägras, och måste då angränsande kommuner finna sig uti de olägenheter, som häraf orsakas. I väsentlig mån skulle nog dessa missförhållanden motverkas, om angränsande kommuner lemnas rätt afgifva yttrande i frågan, innan den af Kongl. Maj:ts befallningshafvande slutligt afgjordes och tillbörligt afseende fästes vid dessa yttranden. Mig